GENERALINIO ADVOKATO ANTONIO TIZZANO IŠVADA,

pateikta 2004 m. spalio 28 d. [1]

1. Šiose bylose Europos Bendrijų Komisija kaltina Austrijos Respubliką ir Portugalijos Respubliką neįvykdžius įsipareigojimų pagal 1975 m. birželio 16 d. Tarybos direktyvos 75/439/EEB dėl naudotų alyvų šalinimo [2], iš dalies pakeistos 1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyva 87/101/EEB [3] (toliau – direktyva), 3 straipsnio 1 dalį.

I — Teisinis pagrindas

A — *Bendrijos teisė*

2. Siekdama apsaugoti aplinką „nuo kenksmingo poveikio, kurį sukelia (naudotų) alyvų išleidimas į aplinką, jų sandėliavimas arba apdorojimas“ (trečia konstatuojamoji dalis), Taryba priėmė Direktyvą 75/439, kuria įpareigojo valstybes nares imtis visų būtinų priemonių, kad panaudotos alyvos būtų saugiai surenkamos ir šalinamos.

3. Taryba, nustačiusi, kad iš šiuo metu esančių šalinimo būdų regeneravimas, kuris leidžia „sutaupyti daugiau energijos“ yra „pats racionaliausias naudotų alyvų“ panaudojimo būdas (antra konstatuojamoji dalis), priėmė Direktyvą 87/101, iš dalies keičiančią Direktyvą 75/439, suteikdama pirmenybę tokiam naudotų alyvų apdorojimo būdui.

4. Pagal direktyvoje įtvirtintą apibrėžimą regeneravimas – tai „bet kuris procesas, per kurį gali būti pagamintos bazinės alyvos, valant naudotas alyvas, ypač šalinant iš jų teršalus, oksidacijos produktus ir priedus“ (Direktyvos 87/101 1 straipsnio ketvirtoji įtrauka).

1 — Originalo kalba: italų.

2 — OL L 194, p. 31.

3 — 1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyva 87/101/EEB, iš dalies keičianti Direktyvą 75/439/EEB dėl naudotų alyvų šalinimo (OL L 42, p. 43).

5. Šiuo atveju labai svarbus Direktyvos 87/101 3 straipsnis, kuris nustato:

„1. Kai leidžia techninės, ekonominės ir organizacinės sąlygos, valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad būtų teikiama pirmenybė naudotų alyvų regeneravimui.

2. Kai naudotos alyvos nėra regeneruojamos dėl 1 dalyje minėtų sąlygų, valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad naudotos alyvos būtų deginamos aplinkai nekenksmingomis sąlygomis pagal šios direktyvos nuostatas, jei toks deginimas yra techniniu, ekonominiu ir organizaciniu požiūriu įmanomas.

3. Kai naudotos alyvos nėra nei regeneruojamos, nei deginamos dėl 1 ir 2 dalyse minėtų sąlygų, valstybės narės imasi būtinų priemonių užtikrinti jų saugų sunaikinimą arba jų kontroliuojamą saugojimą ar suvertimą."

B — *Nacionalinė teisė*

Austrijos teisės aktai

6. Direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga teikti pirmenybę regeneravimui buvo perkelta į Austrijos teisę 1990 m. Federalinio įstatymo dėl atliekų valdymo (*Abfallwirtschaftsgesetz* 1990, toliau – AWG 1990) 1 straipsnio 1 dalimi ir 22 straipsnio 1 dalimi [4].

7. 1 straipsnio 1 dalis nurodo:

„Atliekos valdomos taip, kad

1) jų kenksmingas, žalingas arba bet koks kitas neigiamas poveikis bendrai žmonių sveikatai, gyvūnams ir augalams, jų gyvenimo sąlygoms bei jų natūraliai aplinkai būtų kuo mažesnis;

2) būtų tausojami žaliavų ir energijos rezervai <...>" [5]

4 — BGBl. Nr. 325/1990.

5 — Neoficialus vertimas.

8. 22 straipsnio 1 dalis nustato:

„Naudotų alyvų perdirbimas galimas tik medžiagas perdirbant (valymas, perdirbimas arba apdirbimas) arba gaminant energiją“ [6].

9. Siekdama suteikti pirmenybę naudotų alyvų regeneravimui, 2002 m. Austrija priėmė Federalinį įstatymą dėl atliekų valdymo (*Abfallwirtschafstgesetz* 2002, toliau – AWG 2002) [7]. Šio įstatymo, kuris įsigaliojo 2002 m. lapkričio 2 d., 16 straipsnio 3 dalies 1 punktas numato:

„Naudotos alyvos yra perdirbamos <...>, kai techniniu požiūriu iš jų įmanoma pagaminti bazines alyvas ir kai tai yra ekonomiškai naudinga atliekų turėtojui produkto kiekio, transporto priemonių ir kainos atžvilgiu. Jeigu naudotos alyvos perdirbamos, tokiu būdu pagamintuose mineralinės kilmės alyvos produktuose negali būti daugiau kaip 5 ppm PCB/PCT ir ne daugiau kaip 0,03 % halogenų nuo viso svorio“ [8].

6 — Neoficialus vertimas.
7 — BGBl. I Nr. 102/2002.
8 — Neoficialus vertimas.

Portugalijos teisės aktai

10. Perkeldama direktyvą į nacionalinę teisę, Portugalija priėmė tokius teisės aktus:

— 1991 m. vasario 23 d. Įstatyminį dekretą Nr. 88/91, kuris reglamentuoja naudotų alyvų sandėliavimo, surinkimo ir deginimo veiklą,

— 1992 m. kovo 25 d. Ministro įsakymą Nr. 240/92 dėl taisyklių, susijusių su naudotų alyvų surinkimo, sandėliavimo, pirminio paruošimo, regeneravimo, antrinio išgavimo, deginimo ir sunaikinimo veikla, patvirtinimo,

— 1992 m. lapkričio 5 d. Ministro įsakymą Nr. 1028/92 dėl saugumo ir identifikavimo reikalavimų naudotų alyvų pervežimui,

— 1993 m. gegužės 18 d. Pramonės ir aplinkos ministerijos bendrą sprendimą dėl licencijų išdavimo tvarkos taikymo naudotų alyvų valdymui.

11. Siekdamos iš dalies pakeisti šiuos teisės aktus, 2001 m. kovo 19 d. Portugalijos valdžios institucijos priėmė dokumentą „Nauja nacionalinė naudotų alyvų valdymo strategija“, kuriame be kitų naujos naudotų alyvų valdymo politikos tikslų įtvirtinta pirmenybė jų regeneravimui.

II — Faktinės bylos aplinkybės ir procesas

Byla C-15/03, Komisija prieš Austriją

12. Komisija, išnagrinėjusi atsakymus į klausimus, kurie buvo parengti siekiant patikrinti direktyvos įgyvendinimą, 2001 m. balandžio 7 d. laišku išsiuntė Austrijai oficialų įspėjimą, kuriame, be kita ko, ji buvo kaltinama direktyvos 3 straipsnio 1 dalies neperkėlimu į nacionalinę teisę.

13. Gavus šį laišką, 2001 m. gruodžio 21 d. buvo išsiųsta argumentuota nuomonė.

14. Komisija, nusprendusi, kad Austrijos Respublikos pateikti atsakymai ir paaiškinimai yra netinkami, ieškiniu, kurį ji pateikė 2003 m. sausio 14 d., Teisingumo Teismo prašė pripažinti, kad „nepriimdama būtinų teisinių ir faktinių priemonių, kad būtų teikiama pirmenybė naudotų alyvų regeneravimui, kai tai leidžia techninės, ekonominės ir organizacinės sąlygos, Austrijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1975 m. birželio 16 d. Tarybos direktyvos 75/439/EEB dėl naudotų alyvų šalinimo 3 straipsnio 1 dalį“.

15. 2003 m. birželio 17 d. Teisingumo Teismas pagal Procedūros reglamento 93 straipsnio 1 dalį Suomijos Respublikai ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei leido įstoti į šią bylą Austrijos Respublikos pusėje.

16. Komisija ir Austrijos Respublika pateikė savo pastabas 2004 m. rugsėjo 16 d. Teisingumo Teismo posėdyje.

Byla C-92/03, Komisija prieš Portugaliją

17. 2001 m. balandžio 11 d. laišku Komisija ir Portugalijos Respublikai įteikė oficialų įspėjimą dėl direktyvos 3 straipsnio 1 dalies neperkėlimo.

18. Portugalijos pateikta informacija ir pastabos šiuo klausimu taip pat Komisijos neįtikino, todėl pastaroji tęsė procesą, 2001 m. spalio 24 d. pateikdama argumentuotą nuomonę ir 2001 m. gruodžio 21 d. — papildomą argumentuotą nuomonę.

19. Galiausiai, kaip ir Austrijai, 2003 m. vasario 28 d. Komisija pareiškė ieškinį, kuriuo Teisingumo Teismo prašė pripažinti, kad „nepriimdama būtinų priemonių, kad būtų teikiama pirmenybė naudotų alyvų regeneravimui, kai tai leidžia techninės, ekonominės ir organizacinės sąlygos, Portugalijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1975 m. birželio 16 d. Tarybos direktyvos 75/439/EEB dėl naudotų alyvų šalinimo, iš dalies pakeistos 1986 m. gruodžio 22 d. Direktyva 87/101/EEB, 3 straipsnio 1 dalį".

20. 2003 m. rugsėjo 11 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Suomijos Respublikai buvo leista įstoti į šią bylą Portugalijos pusėje.

III — Teisinis vertinimas

21. Kaip jau buvo matyti, Komisija abiejose bylose valstybes atsakoves kaltina tik nepriėmus būtinų priemonių pagal direktyvos 3 straipsnio 1 dalį, kad būtų teikiama pirmenybė naudotų alyvų apdorojimui regeneravimo būdu.

22. Kadangi šio kaltinimo pagrindai ir atsiliepimai į jį yra labai panašūs, abi šias bylas nagrinėsiu kartu, prireikus nurodydamas kiekvieno atvejo ypatumus.

23. Visų pirma manau, kad tikslinga priminti sprendimus *Komisija prieš Vokietiją* ir *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*[9], kuriuose Teisingumo Teismas jau pasisakė dėl Direktyvos 75/439 3 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos apimties. Mano nuomone, remiantis šiais sprendimais būtų galima suformuluoti principus, kurie būtų naudingi sprendžiant mano nagrinėjamose bylose keliamus klausimus.

24. Teisingumo Teismas minėtuose dviejuose sprendimuose visų pirma išaiškino „nuorodos į direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje

9 — 1999 m. rugsėjo 9 d. Sprendimas *Komisija prieš Vokietiją* (C-102/97, Rink. p. I-5051) ir 2004 m. liepos 15 d. Sprendimas *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* (C-424/02, Rink. p. I-7249).

numatytas „techninės, ekonominės ir organizacinės sąlygas" taikymo sritį kaip galimą valstybių narių pareigos suteikti pirmenybę naudotų alyvų apdorojimui regeneravimo būdu apribojimą.

25. Teisingumo Teismo nuomone, ši nuoroda „yra nuostatos, iš esmės išreiškiančios valstybių narių pareigą, dalis". Todėl „Bendrijų teisės aktų leidėjas norėjo numatyti ne bendro taikymo taisyklės išimtis", bet „apibrėžti *pozityvios pareigos* taikymo sritį ir turinį, kad užtikrintų prioritetą naudotų alyvų apdorojimui jas regeneruojant" [10].

26. Taigi Teisingumo Teismas atmetė tai, kad „vienoje valstybėje narėje susidariusi techninė, ekonominė ir organizacinė situacija" pati savaime galėtų būti laikoma „sąlygomis, dėl kurių atsiranda kliūčių direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje numatytų priemonių įgyvendinimui". Iš tiesų toks aiškinimas „šią nuostatą padarytų neveiksmingą, nes valstybėms narėms nustatyta pareiga būtų apribota *status quo* išsaugojimu ta prasme, kad nebūtų realios pareigos imtis būtinų priemonių suteikti pirmenybę naudotų alyvų apdorojimui regeneravimo būdu" [11].

27. Teisingumo Teismas mano, „kad ne jis turi nustatyti", kokios turi būti (šios priemonės). Tačiau jis privalo „išnagrinėti, ar buvo galima įgyvendinti priemones, suteikiant pirmenybę naudotų alyvų apdorojimui regeneravimo būdu ir laikantis techninio, ekonominio ir organizacinio pagrįstumo kriterijų" [12].

28. Teisingumo Teismas, išnagrinėjęs šį klausimą abiejose nagrinėjamose bylose, nustatė, kad norint įvykdyti direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatytą pareigą, nepakanka „nustatyti teisinę bazę, užtikrinančią apdorojimo regeneravimo būdu sąlygas" [13] ar apsiriboti „studijų atlikimu bei ataskaitų parengimu, siekiant nustatyti naudotų alyvų šalinimo būdus" [14].

29. Be to, laikantis minėtų techninių, ekonominių ir organizacinių pagrįstumo kriterijų turi būti priimtos „konkrečios priemonės, suteikiančios pirmenybę regeneravimo būdui" [15], kurios gali būti tiek „privalomo pobūdžio", tiek „skatinamojo pobūdžio" [16], ir netgi — kompensacijų regeneravimo būdui, leidžiamos pagal direktyvos 14 straipsnį, arba konkretaus mokesčio, taip pat

10 — Minėtas sprendimas *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 20 punktas. Pabraukta autoriaus.

11 — Sprendimas *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 21 punktas.

12 — Sprendimas *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 24 punktas.

13 — Minėtas sprendimas *Komisija prieš Vokietiją*, 34 punktas.

14 — Minėtas sprendimas *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 25 ir 26 punktai.

15 — Sprendimas *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 25 punktas.

16 — Minėtas sprendimas *Komisija prieš Vokietiją*, 34 punktas.

leistino pagal direktyvos 15 straipsnį, formos [17].

30. Pirmiau išdėstytų principų pagrindu nagrinėtini Komisijos ir vyriausybių atsakovių pateikti argumentai.

31. Austrija ir Portugalija, kurias šiuo klausimu palaiko Suomijos ir Jungtinės Karalystės vyriausybės, remiasi būtent tuo, kad pareigai pirmenybę suteikti regeneravimo būdui pagal direktyvą taikomas reikalavimas dėl „techninių, ekonominių ir organizacinių sąlygų" nebuvimo. Jų manymu, jų šalyse iš tiesų egzistavo tokios sąlygos, dėl kurių jos turėjo pasinaudoti kitais naudotų alyvų apdorojimo būdais (deginimu, sunaikinimu arba sandėliavimu), kuriuos kaip alternatyvius būdus leidžia direktyva.

32. Austrijos vyriausybė mano, kad dėl nedidelio naudotų alyvų surenkamo kiekio Austrijoje nei valstybei, nei privatiems asmenims nėra ekonomiškai naudinga įrengti regeneravimo įrenginius.

33. Tokia sąlyga egzistuoja ir Portugalijoje, be to, Portugalijos vyriausybės nuomone, ją dar labiau apsunkino Reglamente Nr. 259/93 dėl atliekų Bendrijoje pergabenimo priežiūros ir kontrolės [18] numatytas laisvas atliekų judėjimas. Ši vyriausybė mano, kad iš tiesų šis reglamentas neleidžia Portugalijos valdžios institucijoms uždrausti naudotų alyvų vežimo ir sudeginimo kitų valstybių narių įrenginiuose. Tai dar labiau riboja galimybę ir taip mažus naudotų alyvų surenkamus kiekius apdoroti juos regeneruojant nacionaliniuose įrenginiuose, todėl privatiems asmenims jų valdymas yra dar sunkesnis ir mažiau patrauklus.

34. Be to, Portugalijos vyriausybės manymu, šiuo metu nėra pakankamai pažangių technologijų gaminti aukštos kokybės regeneruotas alyvas, kurios galėtų konkuruoti su bazinėmis alyvomis, o pastarųjų pasiūla rinkoje jau viršija paklausą.

35. Vis dėlto aš pritariu Komisijai, kuri remiasi pirmiau minėta teismų praktika, nurodydama, kad vyriausybių atsakovių nurodytos aplinkybės (nedideli naudotų alyvų surenkami kiekiai ir nepakankamas esamų technologijų efektyvumas) yra šiose šalyse *„egzistuojančios* techninės, ekonominės ir organizacinės situacijos" dalis, ir todėl pati savaime negali būti laikoma „sąlyga", dėl

17 — Sprendimas *Komisija prieš Vokietiją*, 45 ir 46 punktai.

18 — 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos Bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės (OL L 30, p. 1).

kurios iš Direktyvos 75/439 3 straipsnio 1 dalies išplaukianti pareiga taptų negaliojančia.

36. Kaip teisingai buvo patvirtinta minėtuose sprendimuose, jeigu šios nuostatos taikymo sritis būtų apribota *status quo* išsaugojimu, turinio atžvilgiu ji neturėtų prasmės ir netektų savo paskirties, ar bent jau smarkiai sumažintų „pozityvią" valstybių narių pareigą priimti būtinas priemones, kad būtų teikiama pirmenybė regeneravimui. Be to, ši pozityvi pareiga akivaizdžiai tenka ir „mažoms" valstybėms, nepaisant nedidelio jų gaminamo naudotų alyvų kiekio.

37. Todėl pagal Teisingumo Teismo nustatytus kriterijus reikia įvertinti ne tai, ar Austrijoje ir Portugalijoje esanti situacija yra palanki regeneravimui, bet tai, ar šios valstybės ėmėsi veiksmų įveikti esančius sunkumus, kad pirmenybės teikimas šiam apdorojimo būdui būtų ekonomiškai naudingas (arba bent jau priimtinas). Kitaip tariant, perteikiant paties Teisingumo Teismo žodžius, reikia įvertinti, ar valstybės narės, kai turėjo tokią galimybę, priėmė „pozityvias priemones", kad suteiktų pirmenybę apdorojimui regeneravimo būdu, nustatydamos ‚teisinę bazę", kuri užtikrintų jam būtinas sąlygas, ir, be to, priimdamos „konkrečias priemones" šios pirmenybės įgyvendinimui.

38. Nepaisant šiose šalyse esančių sunkumų, tiek Austrija, tiek Portugalija tvirtina, kad jos priėmė šiuos kriterijus atitinkančias priemones.

39. Ypač Austrijos vyriausybė nurodo, kad nacionalinėje teisėje pirmenybę regeneravimo būdui užtikrina AWG 1990 įstatymo 22 straipsnio 1 dalis, numatanti naudotų alyvų perdirbimą, ir to paties įstatymo 1 straipsnio 1 dalis, pagal kurią atliekų valdymas turi būti organizuojamas taip, kad būtų tausojami žaliavų ir energijos rezervai. AWG 2002 dar aiškiau įtvirtino šią pirmenybę, nes jis nurodo naudoti šį būdą, kai tai yra techniškai įmanoma ir ekonomiškai naudinga naudotų alyvų savininkui.

40. Be to, Austrijos vyriausybė tvirtina, kad pirmenybė tokiam apdorojimo būdui numatoma ir konkrečiomis priemonėmis, kaip antai: parengiant projektus, skatinančius regeneravimą įmonėse, ir priimant finansines priemones, susijusias su aplinkos apsauga, skirtas pavojingų atliekų šalinimui ir naudojimui, kurias taip pat galima taikyti naudotų alyvų šalinimui.

41. Vis dėlto Portugalijos vyriausybė pripažįsta, kad nacionalinės teisės aktų reforma šiuo klausimu yra būtina. Tačiau ji teigia, jog priimdama dokumentą „Nauja naudotų alyvų valdymo nacionalinė strategija", įtvirtinantį bendrą sistemą, kuri yra šios reformos pagrindas, priėmė visas būtinas priemones, kad suteiktų pirmenybę regeneravimui.

42. Tačiau, mano nuomone, šie argumentai pakankamai nepaneigia Komisijos pateiktų kaltinimų.

43. Pradėdamas nuo Austrijos, visų pirma atkreipiu dėmesį į tai, kad ši valstybė savo gynyboje rėmėsi AWG 2002 įstatymu. Be to, nenagrinėdamas iš esmės šiuo klausimu pateiktų argumentų, kuriuos ginčijo Komisija, tik pastebėsiu, kad šis įstatymas įsigaliojo 2002 m. lapkričio 2 d., tai yra jau seniai pasibaigus 2001 m. gruodžio 21 d. argumentuotoje nuomonėje nurodytam dviejų mėnesių laikotarpiui.

44. Be to, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, „įsipareigojimo neįvykdymo faktas turi būti vertinamas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį argumentuotoje nuomonėje nustatyto termino pabaigoje" [19]. Tai reiškia, kad šioje byloje galima remtis tik AWG 1990, kuris galiojo tuo metu, kai Komisija pateikė savo kaltinimus, 1 straipsnio 1 dalimi ir 22 straipsnio 1 dalimi.

45. Remdamasis šiais straipsniais, aš, kaip ir Komisija, tvirtinu, kad jie nėra tinkama teisinė bazė, siekiant užtikrinti pirmenybę regeneravimui. Iš tiesų šios nuostatos leidžia šalinti nagrinėjamas alyvas jas perdirbant „arba" išgaunant energiją, kai regeneravimas ir deginimas laikomi lygiaverčiais, nepaisant direktyvoje įtvirtintos pirmenybės tvarkos.

46. Šis Austrijos teisės aktų neaiškumas, mano nuomone, atsispindi ir šioje valstybėje priimtose „konkrečiose priemonėse". Iš tiesų Austrijos vyriausybės nurodytos finansinės priemonės nėra *konkrečiai* skirtos regeneravimui skatinti, nes jos gali būti taikomos bet kuriam pavojingų atliekų šalinimo arba perdirbimo būdui.

47. Dėl šios vyriausybės remiamų regeneravimo projektų įmonėse aš manau, kad nesant teisinės bazės, numatančios tokių planų

19 — Žr. būtent 2001 m. kovo 15 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (C-147/00, Rink. p. I-2387, 26 punktas), 2002 m. liepos 4 d. Sprendimą *Komisija prieš Graikiją* (C-173/01, Rink. p. I-6129, 7 punktas) ir 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (C-114/02 Rink. p. I-3783, 9 punktas).

privalomą pobūdį, arba nesant konkrečių finansinių priemonių, kurios tokiam perdirbimui teiktų pirmenybę kitų būdų atžvilgiu, iš tiesų ūkio subjektams jie yra tik paprasčiausia naudotų alyvų panaudojimo alternatyva, kuri, be to, yra techniškai sudėtingesnė ir brangesnė.

48. Dėl Portugalijos pozicijos aš nemanau, kad pastaroji rimtai ginčijo Komisijos pateiktą kaltinimą dėl nacionalinės teisės aktų trūkumų. Iš tiesų pati Portugalijos vyriausybė pripažįsta, kad „būtina teisės aktų reforma <...>, kuri nustatytų pagrindą būtinoms sąlygoms, siekiant veiksmingai suteikti pirmenybę regeneravimui", ir kad šiuo tikslu rengiamas projektas „laukia vyriausybės pritarimo" [20].

49. Kita vertus, šio trūkumo nekompensuoja dokumento „Nauja nacionalinė naudotų alyvų valdymo strategija" parengimas. Šiuo atveju kalbama apie išimtinai programinio pobūdžio dokumentą, kuris tik nagrinėja ir nustato galimas konkrečias teisines priemones, kurias nagrinėjama vyriausybė priims tik ateityje [21].

50. Galiausiai aš manau, kad Portugalijos Respublika šiame etape dar nesiėmė jokių veiksmų, kad įgyvendintų direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatytą pareigą.

51. Šiomis aplinkybėmis, mano nuomone, nenaudinga tvirtinti, kaip tai daro Portugalijos vyriausybė, jog Portugalijoje privačių asmenų regeneravimo įrenginių valdymas yra mažai ekonomiškai naudingas dėl laisvo atliekų judėjimo, nustatyto Reglamentu Nr. 259/93 (žr. šios išvados 33 punktą). Juo labiau kad šio reglamento 7 straipsnio 4 dalies a punkto antroji įtrauka kompetentingoms nacionalinės valdžios institucijoms suteikia teisę neleisti vežti atliekų į kitas valstybes nares, kur jos būtų panaudojamos, „jei tai neatitinka nacionalinių įstatymų bei kitų teisės aktų aplinkos apsaugos srityje".

52. Kaip Komisija teisingai pastebėjo, jeigu Portugalija būtų užtikrinusi regeneravimui pirmenybę deginimo atžvilgiu, kaip tai numatyta direktyvoje, ji būtų galėjusi reikšti prieštaravimus dėl šių atliekų vežimo į kitas Bendrijos valstybes. Jeigu būtų nustatytas šis reikalavimas, toks naudotų alyvų eksportas joms sudeginti pažeistų nacionalinės teisės aktus aplinkos apsaugos srityje ir taip pat galėtų pažeisti minėtą nuostatą. Tiksliau kalbant, negalėjimas pasiremti šia nuostata yra ne priežastis, o užsitęsusio Portugalijos

20 — Žr. atsiliepimą į ieškinį Nr. 48. Neoficialus vertimas.
21 — Žr. Komisijos ieškinio V priedą, p. 10–12.

Respublikos įsipareigojimų pagal direktyvą neįvykdymo išdava.

ka ir Portugalijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 75/439, iš dalies pakeistos Direktyva 87/101, 3 straipsnio 1 dalį.

IV — Bylinėjimosi išlaidos

53. Remdamasis pirmiau išvardytais motyvais, aš manau, kad Komisijos pateiktas kaltinimas vyriausybėms atsakovėms yra pagrįstas, ir todėl Teisingumo Teismas turėtų pripažinti, kad nepriimdamos būtinų priemonių, kad būtų teikiama pirmenybė naudotų alyvų apdorojimui regeneravimo būdu, kai tai leidžia techninės, ekonominės ir organizacinės sąlygos, Austrijos Respubli-

54. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas, ir aš manau, kad Austrijos Respublika ir Portugalijos Respublika pralaimėjo, siūlau joms padengti bylinėjimosi išlaidas.

V — Išvada

55. Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, siūlau Teisingumo Teismui pripažinti:

— *byloje C-15/03*

„1. Nepriėmusi būtinų teisinių ir faktinių priemonių, kad būtų teikiama pirmenybė naudotų alyvų perdirbimui regeneravimo būdu, kai tai leidžia techninės,

ekonominės ir organizacinės sąlygos, Austrijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1975 m. birželio 16 d. Tarybos direktyvos 75/439/EEB dėl naudotų alyvų šalinimo 3 straipsnio 1 dalį.

2. Priteisti iš Austrijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas."

— *byloje C-92/03*

„1. Nepriėmusi būtinų priemonių, kad būtų teikiama pirmenybė naudotų alyvų perdirbimui regeneravimo būdu, kai tai leidžia techninės, ekonominės ir organizacinės sąlygos, Austrijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 75/439/EEB, iš dalies pakeistos 1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyva 87/101/EEB, 3 straipsnio 1 dalį.

2. Priteisti iš Portugalijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas."